

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 346/2022-63

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou IGAZOVÁ & PARTNERS, s. r. o., Koceľova 15, Bratislava, IČO 47 233 681, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Katarína Igazová, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob 136/2019 z 22. októbra 2020 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 18/2021 z 22. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 136/2019 z 22. októbra 2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 18/2021 z 22. februára 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že [REDAKOVANÉ] (ďalej len „mestská časť“) sa ako žalobkyňa domáhala proti sťažovateľovi v procesnom postavení žalovaného zaplataenia sumy 10 169,17 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia v súvislosti s neoprávneným užívaním nehnuteľnosti vo vlastníctve [REDAKOVANÉ].

3. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 31 Cb 99/2015 z 15. januára 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobe v celom rozsahu vyhovel. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal vecné posúdenie a tiež nesplnenie procesných podmienok. V rámci námietok o nesplnení procesných podmienok sťažovateľ namietal, že žalobu podpísal zamestnanec mestskej časti (vedúci právneho oddelenia), pričom na taký úkon je podľa právnej úpravy oprávnený iba starosta.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvoinštančné rozhodnutie. V súvislosti s namietaným podpisom žaloby v podstatnom uviedol: *„Ohľadne oprávnenia vedúceho právneho oddelenia [REDAKOVANÉ] na podanie žaloby, vedúcej právneho oddelenia [REDAKOVANÉ] na podávanie vyjadrení a zamestnanca žalobcu [REDAKOVANÉ] na zastupovanie žalobcu v danom konaní, sa odvolací súd stotožnil skonštatovaním konajúceho súdu v bode 95 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý mal oprávnenie týchto osôb na vykonávanie úkonov preukázané na základe predložených Rozhodnutí starostu č. 34/2013 zo dňa 06.09.2013, č. 25/2015 zo dňa 11.03.2015, č. 29/2017 zo dňa 25.09.2017 a poverenia starostu zo dňa 22.02.2018 podpísanými starostom mestskej časti, kedy to, že v rozhodnom období boli uvedené osoby na pozícii vedúceho právneho oddelenia [REDAKOVANÉ] vyplýva z predložených poverení zo dňa 30.10.2013 ([REDAKOVANÉ]) a zo dňa 07.05.2015 ([REDAKOVANÉ]) spolu s oznámením zo dňa 27.09.2017, podľa ktorého bolo oddelenie právne a správnych činností premenované na oddelenie legislatívno-právne v zmysle Organizačného poriadku [REDAKOVANÉ] účinného od 01.10.2017. Odvolací súd preto považoval uvedené námietky žalovaného za nedôvodné.“*

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. V dovolaní opäť argumentoval nesplnením procesných podmienok podanej žaloby. Podľa názoru sťažovateľa nesprávnym posúdením procesných podmienok došlo k porušeniu jeho práv, keďže žaloba v dôsledku podpísania neoprávnenou osobou nemala byť meritórne preskúmaná. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol. V napadnutom uznesení konštatoval, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu v nadväznosti na sťažovateľovu námietku o nesplnení procesných podmienok sú dostatočne odôvodnené, že základnými odvolacími námietkami žalovaného *„sa odvolací súd zaoberal a napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na ním vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody“*.

6. Najvyšší súd v súvislosti s namietanou kolíziou § 13 ods. 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“), § 17 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o hlavnom meste“) a § 20 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka uviedol, že vzhľadom na *„Žalobou uplatnený nárok žalobcu voči subjektu súkromného práva - žalovanému, je nárokom v civilných, resp. súkromnoprávných veciach obce. Tento nárok, vzhľadom na obsah žaloby, resp. charakter sporu, nie je možné subsumovať do oblasti verejného práva. Ustanovenie § 17 ods. 3 druhá veta zákona č. 377/1990 Zb., ako aj § 13 ods. 5 druhá veta zákona č. 369/1990 Zb. nerieši posudzovanú*

právnú situáciu, a preto ho ako špeciálnu právnu normu vo vzťahu k všeobecnej právnej norme, ktorou je Občiansky zákonník nie je možné aplikovať. V danom prípade je potrebné vychádzať z úpravy zakotvanej v OZ, podľa ktorého sú obce právnickými osobami (§ 18 ods. 2 písm. c/) a ktorý v ustanovení § 20 ods. 2 upravuje konanie za takúto právnickú osobu (hmotnoprávne úkony) a taktiež v čase podania žaloby účinného OSP upravujúceho konanie v mene právnickej osoby zamestnancom, ktorý tým bol poverený štatutárnym orgánom (§ 21 ods. 2). V zmysle rozhodnutia Najvyššieho soudu sp. zn. 21Cdo/224/2002 a nálezov Ústavného soudu sp. zn. IV. ÚS 576/2000 III. ÚS 721/2000, ktoré sa zaoberajú oprávnením starostu obce na hmotnoprávne úkony bez predchádzajúceho rozhodnutia obecného zastupiteľstva, prípadne rady obce, je starosta obce oprávnený na podanie žaloby, čo nie je hmotnoprávny úkon, ku ktorému by bolo potrebné predchádzajúce súhlasné rozhodnutie orgánov obce. Žaloba je procesným úkonom, ktorým sa právo na súdnu ochranu premieta do oblastí práva procesného a uskutočňuje ochranu konkrétnemu hmotnoprávnemu nároku. Rozhodnutia starostu je potrebné považovať za interné organizačné akty žalobcu, za vnútorné predpisy tejto právnickej osoby v spojení so štatútom a organizačným poriadkom, ktoré sú v súlade s ustanovením § 20 ods. 2 v spojení s § 18 ods. 2 písm. c) OZ. Na základe uvedeného jednoznačne bolo v kompetencii starostu upraviť delegovanie kompetencií na podávanie žalôb v oblasti súkromného práva v mene žalobcu aj na iných zamestnancov určených v predmetných rozhodnutiach starostu, v spojení s organizačným poriadkom žalobcu a jeho štatútom.“ Na základe uvedených záverov najvyšší súd konštatoval, že nie je možné dospieť k žiadnej sťažovateľom tvrdenej kolízii právnych noriem.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že v každom štádiu súdneho konania namietal spôsob poverenia zamestnancov mestskej časti konať za mestskú časť či starostu. V ústavnej sťažnosti predniesol svoj právny pohľad na relevantné ustanovenia zákona o obecnom zriadení, zákona o hlavnom meste, ako i Občianskeho zákonníka v súvislosti s oprávnením starostu poveriť vykonaním niektorých úkonov zamestnancov mestskej časti.

8. Podľa názoru sťažovateľa napriek tomu, že od podania žaloby viacnásobne namietal chýbajúci podpis oprávnenej osoby na žalobe, ani po skončení odvolacieho konania sa „nedozvedel právne vyargumentovanú odpoveď na svoju zásadnú otázku“. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje za „ultraformalistické“, pretože krajský súd v potvrdzujúcom rozsudku nevenoval dostatočnú pozornosť jeho námietke.

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol: „Najvyšší súd vo svojom uznesení, na rozdiel od okresného a krajského súdu, sa venoval námietkam sťažovateľa, poukázal na zákonné ustanovenia, ktoré sú podľa neho dôležité a tieto aj interpretoval. Od názorov sťažovateľa sa najvyšší odchýlil v časti, v ktorej uviedol, že špeciálne predpisy (§13 ods. 5 druhá veta zákona o obecnom zriadení a § 17 ods. 3 druhá veta zákona o hlavnom meste) nebolo možné v danej veci použiť, pretože ide o súkromnoprávne veci, a nie verejnú správu. Sťažovateľ sa

domnieva, že jeho dôvody neboli správne pochopené, pretože sťažovateľ nikdy netvrdil, že uvedené právne normy mali byť použité v danej veci. Sťažovateľ poukazoval pred všeobecnými súdmi (a súčasne to uvádza v tejto ústavnej sťažnosti) na to, že v otázke možnosti zamestnancov robiť právne úkony právnickej osoby namiesto štatutárneho orgánu, právne normy týkajúce sa iba obcí výslovne oprávňujú poveriť zamestnancov len v oblasti verejnej správy.“ Rozpor, na ktorý sťažovateľ poukázal, spočíval v tom, že podľa „§ 20 ods. 2 OZ upravuje iba možnosť, aby v prípade, ak to vnútorné predpisy právnickej osoby umožňujú, robili právne úkony aj zamestnanci. Sťažovateľ považuje za absurdné a vylúčené, aby napr. k žalobe, ktorú podáva a podpisuje zamestnanec, pripájal znenie vnútorného predpisu, v ktorom nie je menovite označený.“. V tejto súvislosti sťažovateľ prezentoval názor, že starosta je štatútom oprávnený v jednotlivých prípadoch poveriť svojho zástupcu alebo zamestnanca zastupovaním mestskej časti, ale nie je oprávnený udeliť generálne poverenie na takmer všetky právne úkony, ako to vyplýva z poverenia priloženého k predmetnej žalobe.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietanie porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bolo žalobe smerujúcej proti sťažovateľovi vyhovené. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol. Podstata argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdení o nesplnení procesných podmienok pri podaní žaloby, konkrétne sťažovateľ tvrdí, že na podpísanie žaloby bol oprávnený jedine starosta mestskej časti, a nie zamestnanec na základe všeobecného poverenia.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

11. V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavnú sťažnosť je potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom.

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predniesol argumenty totožné s námietkami uplatnenými v odvolacom, ale aj dovolacom konaní, čo napokon aj sám uviedol (namietal nesprávne posúdenie procesných podmienok).

Ústavný súd, poukazujúc na citované časti napadnutých rozhodnutí, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení (hoci ním dovolanie sťažovateľa odmietol) všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa podrobne a ústavne udržateľným spôsobom zaoberal.

13. Berúc do úvahy závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom opakovane predostiera argumenty, ktoré už boli

najvyšším súdom riadne vyriešené, a teda v tomto smere bola právam sťažovateľa ústavnoprávna ochrana (čl. 127 ods. 1 ústavy) poskytnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

14. Ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

15. Bez potreby opätovného citovania jednotlivých častí odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že najvyšší súd sa „*venoval námietkam sťažovateľa, poukázal na zákonné ustanovenia, ktoré sú podľa neho dôležité a tieto aj interpretoval.*“. Na druhej strane vo vzťahu k najvyššiemu súdu ale tiež uviedol, že „*sa domnieva, že jeho dôvody neboli správne pochopené*“. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza s prihliadnutím na opakujúcu sa argumentáciu sťažovateľa, že *schopnosť najvyššieho súdu autenticky porozumieť dovolateľovi nemôže byť bezbrehá*. Inak povedané, nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo dovolateľ povedal. Navyše, sťažovateľ aj v ústavnej sťažnosti prezentuje svoju právnu analýzu referenčných ustanovení právnych noriem spôsobom, z ktorého vyplýva, že sa dožaduje odpovede, kto mohol v danom prípade podpísať za mestskú časť žalobu s ohľadom na kolíziu jednotlivých ustanovení.

Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu (ale i krajského súdu a keďže išlo o potvrdzujúce rozhodnutie, ústavný súd dohľadal z verejne prístupných zdrojov i rozsudok okresného súdu) a konštatuje, že najvyšší súd veľmi jasne, zrozumiteľne a ústavne udržateľným spôsobom vysvetlil, prečo podaná žaloba spĺňala procesné podmienky umožňujúce jej meritórne prejednanie. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama

osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo sa v prípade sťažovateľa nestalo.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zastáva názor, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj s poukazom, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu